

1011·LISTI

LETO IV.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 2.

Ošabna družina?

Ne, to so le Švicarji, ki čakajo neznane zrakoplove

Tednik »Toti list« izhaja redno vsako soboto. — Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. — Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, št. 10.466. — List naročajte pri: Upravi »Totega lista«, Maribor, Aleksandrova 30. — Izdaja in urejuje: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova 30. — Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na urednikov naslov. — Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

IZ POROČILA

»Sovražni bombniki so preteklo noč napadli Liverpool in naredili precej stvarne škode. Z ozirom na dejstvo, da je bilo mesto deležno že ponovnih napadov, je že tako porušeno, da se bo po mnenju mestnih svetnikov moralo preimenovati v Liverčetrt, ker ga ni več pol.«

KRALJA BRITEV

je na Angleškem obrila botra Smrt in ga poslala k bradatemu svetemu Petru v pokoj.

V TURŠKI TRAKIJI

so podaljšali obsedno stanje, in sicer po sklepu narodne skupščine. Poslanci namreč ne žele, da bi se v Trakiji razpasla vojna trakulja in da bi se turški trakovi preveč ne zavozljali.

TIRALICO

za denarjem, ki beži iz naših podjetij, so izdali merodajni krogi. Uspeh je še dvomljiv, nekaj je pa izven dvoma: denar se ni zatekel na kmete ali v delavske revirje in tudi pri uradnikih ga ne bo treba iskati. To bo pa lov zelo olajšalo.

BOLGARI

so v mednarodni politiki zato deležni tolikega respekta, ker imajo v svoji državi poleg mnogih junakov tudi več milijard — levov.

DOLGOROČNA POSOJILA

bodo kmalu po vsem svetu odpravljena, ker nihče ne more predaleč stegovati svojih rok.

MERILO ZA ŽEJO

Dva pijana tovariša sedita v kavarni. Ura je bila že tri zjutraj. Eden od njiju izvleče denarnico, jo odpre in se zagleda vanjo.

Drugi vpraša: »Kaj iščeš, prijatelj?«

»V denarnico gledam, da vidim, če sem še žejen.«

HUD MRAZ

se ne pozna samo na frontah, svoj vpliv dosega tudi v konferenčnih sobah diplomatov. Tako se je zgodilo, da so se razšli diplomati, ki so konferirali glede Donave. O stvari je bilo mnogo ugibanja, toda nihče ni pomislil na to, da je Donava zamrznila in je torej konferiranje odveč.

ČLOVEŠKI GLAS

je v zadnjem času postal zelo močan. Če govori minister na Angleškem, odmeva njegov govor po vsem svetu. Toda nekaj je še narobe, ker odmeva v Ameriki čisto drugače kakor na Japonskem. Za govore so še najbolj gluhi Rusi. Ni še dognano, ali imajo tako kosmata ušesa ali pa vse govore diplomatsko preslišijo.

VESELA NOVICA

Da se v resnih časih vsaj otrokom v Evropi in ostalem svetu zagotovi nekaj veselih ur, so prijatelji veselja izumili nove balončke z značko »Demant«. Balonček pri pravi toploti počni, a ne naredi nobene škode.

MODERNIZACIJA

švicarske vlade se je izredno posrečila. Če ostane na krmilu in izvede svoje načrte, bo mnogo pripomogla h konsolidaciji sveta. Finančni minister Etter bo namreč reševal denarne težave z etrom, minister za brzjav in pošto Wetter bo pa skušal poceniti poštni in brzjavni promet s tem, da bo namesto elektrike vsepovsod upeljal — veter.

MAJHNA POMOTA

Nace je bil prvič v operi in vprašali so ga, kako mu je ugajalo.

»Vse je bilo lepo,« je odvrnil, »sam« pevka je bila slaba, ker je morala vse ponavljati.«

Radodarni Popaj

»Na, mali, še ti nekaj špinače!«

STARA MATI

Profesor: »To se mi pa le zdi malo čudno: ko so bile zadnji rokoborbe, Vam je umrl stric, včeraj, ko so bile spet rokoborbe, pa stara mati.«

Dijak: »Oh, gospod profesor, saj ta dva nista hodila na tekme!«

ENO IN DRUGO

Nekdo pozvoni. Gospod Čebula gre sam odpret. Pred vrati stoji berač: »Prosim, ali bi lahko dobil kaj dela ali pa kaj jedi?«

»Tako!« odvrne gospod Čebula in se vrne z velikim kosom enotnega kruha: »Tu imate oboje — delo in jed!«

BREZ SOLI

niso naši meščani, ker imamo med njimi visoko študirane glave, toda njihove gospe soproge so pa brez soli in so torej neslane. Neslani so tudi čevljarji pomočniki, ki v najbolj neprikladnem času rogovilijo s svojimi zahtevami. Po mnenju njihovih mojstrov bi lahko počakali s to stvarjo vsaj do poletja, ko bo večina ljudi lahko prebila brez čevljev in se bodo šli pomočniki lahko soiti s svojimi zahtevami. Tedaj bo tudi odveč prerekanje, ali je za neko gibanje važnejša kartoteka s petsto člani ali so važnejši trije člani brez kartoteke. Sploh — vsi smo zelo neslani.

Plički na cesti

Vrabc: »Počasj gredo tudi ljudje za nami. Sem slišal, da so se tudi oni že kar privadili na enoten kruh.«

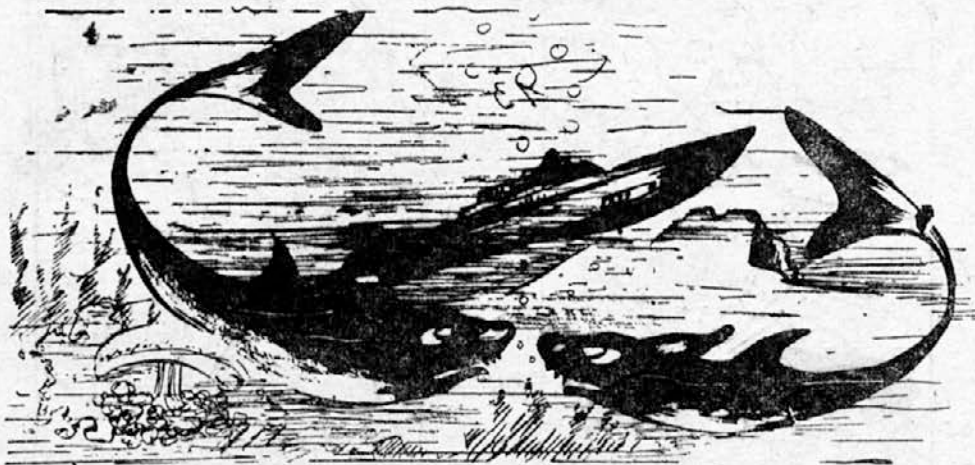
VESELJE V BANOVINI HRVATSKI

V Hrvatski banovini sme imeti vsak zasebnik doma zalogo živil za šest mesecev. Ta odlok je ljudstvo navdušeno pozdravilo in kar drlo v trgovine, da si nakupi dovoljeno zalogo živil.

PESNIKU BRANKU

so očitali, da je v njegovi sobi vedno velik nered. »Po mojem je red«, se je zagovarjal pesnik. »Poglejte Evropo! Kakšna je v primeri z mojo sobo! In vendar pravijo državniki, da je to red.«

Posledica vojne

»Kaj pa je bilo vašemu stricu, daje tako nepričakovano preminul?«
»Ah, ta vojna! Radl preobilne mesne hrane ga je pobral skorbut!«

Zaostali tovarnar

(Pismo »narodnjaka« s severne meje. — Po S. Gregorčicu indiskretno objavil Pero-prask.)

In ti si edini še tukaj ostal, oј ptiček, od trume vesele? In nič po podjetnih ti bratcih ni žal, ki spluli na jug so dežele?

O, vidim premajhen je bil tvoj profit, ne moreš fabrike prenesti in moral si revež — divji, srdit — na severni meji obsteti.

Samoten in jezen v pisarni sediš, obupan pobešaš mi glavo, za družbo predrago, sirota, strmiš in solzo potočiš krvavo.

Pač sanjaš o krajih, kjer sonce topló tovarišem tvojim se smeje, kjer davki so manjši in — važno je to —

kjer delajo ti še ceneje.

Moj bratec, jaz dobro umejem bolešt, ki ubogo srce ti razriva; pa pojdi z menoj kot tovariš mi zvest in skupaj bolešt nosiva.

Saj meni so tudi ti dóli le prod in bivati tu mi je muka, — kako jaz na jug omedlevam odtod, a oddana je vsa — Banja Luka.

LEPA STAROST

»Pomislite, moja teta se je rodila na vlakul«

»Pa sem mislil, da je vlak pridobitev novega vekal«

MED PENZIJONISTI

Prvi: »Priatelj, z menoj je že zelo tiabo. Kadar prilezem do tretjega nadstropja, mi strašno bije srce.«

Druzi: »Ah kaj, srce! Kadar jaz prilezem v tretje nadstropje, me bije žena!«

Vpliv Slovencev na rojstvo nove družbe po sedanjí vojni

Kdor ne veruje v našo pamet, bo zmrdoval, češ kako neki bi vplivali mi na novi svet, saj nismo velesila. Na prvi pogled se res zdí, da ne moremo storiti nič velikega. Toda božični prazniki so pokazali, da se moč našega duha lahko pokaže v vse drugačni obliki kakor zgolj v naduhi. Potic in drugih dobrot je bilo bolj malo, zato smo pa zaužili temveč prelepih besedi. Papirja za zdaj še ne primanjkuje in tudi ne duhovitih piscev, ki se zlasti za božič radi prav milo razpišejo. Od vseh pisarij je mene, ki nisem o božiču ničesar lepega napisal, najbolj ganil gospod Bojan s svojimi vzgledi. Sest jih je orisal: Tri negativne in tri pozitivne. Prvi: posestnik s 67 orali, ki je vse zapravil in ne hodi niti na kuluk; drvar, ki praznuje »angleško« soboto in ima »plau« ponedeljek; pa rokodelc, ki preganja »mačka«. Drugi: bajtar, ki redi kunce in je zadovoljen s koruzo; delavec iz kamnoloma, ki išče brezobrestno posojilo, da bi si kupil njivico; pa čevljar, ki še opolnoči nabija podplate in vzbuja občudovanje gospoda, ko se vrača iz kavarne. Tole čevljar je morda najbolj primeren primer bodočega človeka. Od ranega jutra do pozne noči vleče dreto, prirezuje usnje in popravlja luknje v čevljih. Ne obide ga nobena grešna misel, lenoba mu je res smrten greh, ne utegne poslušati krivih prerokov in tudi sam se ne more preleviti v demagoga. S takimi ljudmi je zagotovljen red in mir, zlasti pa prospah narodnega gospodarstva. Če bi vsi delali od zore do trde noči, bi »zatlíkali« vse luknje. S takimi ljudmi bi pregnali tudi vse »saboterje«, ker bi se ne gnali na »angleško« soboto in za rokodelskega »mačka«. Ker po piščevem mnenju v novi družbi ne bo več prostora za nedelovne ljudi, je treba samo poskrbeti, da bo bodoči svet obstajal zgolj iz podobnih čevljarjev. To ne bo rešilo samo Slovencev, ampak vse narode. In ker je prav iz Slovencev prišla pobuda za takega novega

človeka, nam bo to pripomoglo do vodilne vloge med narodi. Vsi vidimo, s koliko muko se poraja novi red, kako megleni pojmi vladajo v tem oziru. Zdaj je nena doma vse jasno. Po naši zaslugi! Jasno in preprosto. Naš vpliv na rojstvo novega sveta je s tem neizmerno velik, naše ime bo v zgodovini zapisano z zlatimi črkami.

LEGIJON POTAPLJAČEV

je na delu med japonsko in kitajsko obalo. Iz morja odstranjujejo potopljene ladje, osmrane ribe in drugo navlako. Zakaj? Zato, ker hočejo na vsak način poglobiti stike med japonskim in kitajskim narodom.

VEČNO MODERNI

hočejo ostati Amerikanci. Ker je v modi preseljevanje narodov, so sklenili, da ne smejo zamuditi tega športa. Toda preseljevanje z ameriškega zapada na vzhod in obratno, ni več moderno, zato pa tembolj hite s selitvijo iz Japonske v Ameriko.

GLEDALIŠČE »NOVA EVROPA«

je pripravilo spet nekaj novitet in upa, da bo z njimi popolnoma uspela. Za zdaj sporočamo igre, ki so že naštudirane:

NAŠ VSAKDANJI KRUII. Misterij v 12. slikah.

NAPREJ. Opereta na refren »Naprej, naprej, za petrolej!«

DIRKA MIMO CILJA. Tragikomedija v štirih četrtletjih.

SREČNO JE UMRLA

francoska poročevalska agencija »Havas«. Ob tej priliki je med prvimi sporočila svoje sožalje agencija »Rumena rasa« z Daljnega vzhoda.

Zgledi vlečejo

ZLATE MRLIČE

so pokopavali bogati židje v Besarabiji, da bi jih skrili pred boljševiki. Ti so pa mrliče odkopali in jih razteslili. Pri tem se je izkazalo, da so bili mrliči od rojstva brez duše, ker so njihovi sorodniki že od nekdaj molili samo k zlatemu teletu, a boljševiki tudi tej veri miso nič kaj naklonjeni. Zato skrunijo grobove, ki so polni zlatnine in nakitov, a brez mrličev.

KDOR HOČE

postati poslanik kake države v Ameriki, mora položiti že doma politične izpite. Lord Halifax se je treniral za poslanika v angleškem zunanjem ministrstvu. Japonski poslanik Nomura je pa moral potovati po Mandžuriji in Kitajski, da je smel naposled v Ameriko. Poslaniki manjših držav pa trenirajo svoj poklic pri seštevanju obrestne mere, kajti z Ameriko imajo države še največ stikov v dolgovi.

NEKAJ MAJHNEGA

»Kaj pa je s tisto plavalasko, ki je bila lani zmerom tu?« je vprašal nekdo v filmskem ateljeju.

»A, tista! Zmerom je želela, da bi igrala v filmu in na vso moč je prosila, naj ji damo kakšno vlogico, vsaj kaj majhnega.«

»No, in?«

»V filmu sicer ne igra, toda nekaj majhnega pa že ima...«

»Če bom vse to gledala in vse to čitala, ne bom mogla ostati mirna.«

Pogodba z Rabiljem

Bilo je v prejšnjem stoletju v Moskvi. Židovski trgovec se je nekaj pregrešil zoper državne postave in bil obsojen na »batinanje«. Kazen bi moral izvršiti rabelj Maklec. Ko ga je Samuel zagledal, ga je začel prositi, naj ga ne pretepe zares, pa da mu plača tisoč rubljev. Maklec je privezal Samuela na klop in začel svoj posel. Devet in štiridesetkrat je udaril, le bolj na videz. Petdesetič pa je primazal Samuelu tak udarec, da se je Samuel onesvestil. Ko si je opomogel in je hotel okarati Makleca, mu ta reče: »Tisti petdeseti udarec je bil zato tak, da vidiš, kako dober posel si napravil, ko si prejšnjih 49 udarcev kupil za tisočak.«

Radevedni Tonček pre-mišlja . . .

Kje je dobil »Angel z avtom« bencin, da se je pripeljal v ljubljansko opero?

Ali je Bog Mars neumrljiv?

Kje se je skrivalo Novo leto do 1. januarja?

Ali je novinarska raca boljša v omaki, ali pečena?

Zakaj Angel miru ne objavi v časopisih opozorilo, da radi počitnic do nadaljnjega ne uraduje?

Ali si je pregovor: »Naj ne ve desnica, kaj dela levica«, izmislil Karl Marx?

Katero Muzo časti Muzej?

Ali se radio reši iz razburkanih valov z rešilnim pasom, ali s padalom?

Kakšno starost bi dosegli Slovenci, če bi se uresničila pesem: »Kol'kor kapljic, tol'ko let, daj nam Bog na svet' živet'«?

Ali je kupovanje knjig tudi »pre-povedano kupičenje zaloge«?

Koliko let živi — živo srebro?

PRI POUKU FIZIKE

Profesor razlaga: »Pavle, učili smo se o zakonu, po katerem se telesa zaradi toplote raztezajo, zaradi mraza pa krčijo. Povej mi primer!«

Pavle: »Poleti je toplo, zato so dnevi dolgi, pozimi se pa dnevi zaradi mraza krčijo.«

V ŠOLI

— Sedaj bomo tvorili stavke z osebnimi zaimki: jaz, ti, on itd. Če torej oče reče: »Jaz grem,« kako bi potem mati rekla očetu?

— Ti ostaneš doma!

Bodi naročnik „Totega lista“!

VRAG NA PROMENADI

Vrag: »Glej no, zemljanke že trenirajo za peklo...«

ŽENSKA V SVOJIH DOBAH

Ženska s 15 leti želi,
z 20 leti ljubi,
s 30 leti hoče,
s 40 leti prosi,
s 50 leti plača,
s 60 leti oddaja meblirane
sobe.

V ŠOLI

Učitelj: »Kolumbus je priplul z ladjo v Ameriko in jo tako odkril...«

Učenec: »Prava reč, ko takrat še niso poznali minskih polj!«

V KASARNI

Narednik: »Reci mi, Jovo, kako se je imenoval oni slavni vojskovodja, ki je podjarmil skoraj vso Evropo?«

Redov Jovo molči.

Narednik (mu pomaga): »No, pomisli malo. Na... na... na...«

Redov Jovo: »Narednik!«

— Prišlo je Novo leto 1941. Vsako novo leto je samo nadaljevanje starega in tako bo tudi letošnje. Le zakaj smo si potemtakem voščili: »Veselo novo leto«?

— Kljub pomanjkanju bencina je bilo Novo leto — motorizirano. Razglasili so bili namreč, da je Novo leto čisto navaden delavnik. Z ozirom na motorni promet namreč. Kako pa s tistimi, ki bolehalo na veri, da bo vse leto takšno, kot je bilo Novo leto? Da ne bodo vse leto — motorizirani!?

— Premoga sicer čimdalje bolj primanjkuje, zato pa je pritisnil mraz. Torej smo vsestransko pod — ničlo...

— Razstava kanarčkov je bila. Tudi v silvestrski noči po raznih mariborskih lokalih. Nato pa so jo prenesli na — ceste...

— Maksimalne cene moki so se zvišale. Nobena maksimalna cena torej dandanes ne more biti tako maksimalna, da bi bila že res — maksimalna...

— Vsesplošnemu pomanjkanju se je zdaj še pridružilo pomanjkanje — moke. Vendar ni zmanjkalo moke toliko, da ne bi bili v poštem — močniku.

— Tudi vžigalice se bodo podražile. To je slaba taktika, kajti ljudje bodo odslej kupovali še manj vžigalic, kot doslej. Zlasti kadilci! Kajti oni so že doslej imeli ustnice, včasih kateri tudi kakšno — cigareto, nikoli pa ni nihče imel — vžigalice...

— Tudi tobak bo poskočil. Pa ne samo tobak, še bolj bodo poskočili — tobak-arji...

— Stanje rodbinskih članov bodo tudi obvezno popisali. Mislim, da je to delo odveč. Zlasti za uradniške in delavske rodbine ni treba tozadavnih tiskovin, kajti stanje njihovih članov je povsod isto in splošno znano.

— Nekaj volov je, kot poroča časopisje, šlo spet čez mejo. In vendar jih je še toliko doma!

VOJAŠKA.

Podnarednik rekrutu: »Škoda, da nisi pri konjenici. Ves eskadron bi imel pol leta dosti slame, kar jo imaš ti v glavi.«

Med divjaki

»To, kar včasih mi delamo s svojimi gosti, ni nič hudega v primeri z dogodki v kulturni Evropi.«

Radio stolp

Ves Maribor že hrepeni, da slišal bi Ljubljano glasno, prastare plošče, godbo krasno, visoki stolp pa še leži.

Se marsikomu v duhu zdí, kako reklame že poslušá, je ginjena njegova duša, visoki stolp pa še leži.

Si staro mlado, vse želi, da b' na detektor poslušali, slušalke si na glavo dali, visoki stolp pa še leži.

Mu solze stopijo v oči, kdor se resnice bridke spomni, na Teznem tam na tleh, ogromni, visoki stolp da še leži.

M. Rooney.

D. Goflija:

1941

Leto novo, leto mlado, kam nas vodi tvoje veslo, kaj boš v svojem dolgem teku novega ljudem prineslo?

Pravijo, da je bodočnost vedno vsem očem zakrita, leta novega vsebina — stavim — pa je le očita:

Srčno kri ljudje škropili bodo po bojiščih mnogih, tak jim pač ukazano bo po odredbah višjih, strogih.

Od granat zadeta z néba bodo padala letala, po tovarnah pa se bodo nova spet izdelovala.

In pogrezale se ladje bodo še v globino morja, ž njimi pa se potopili bodo tovari — sladkorja...

Vsem državam na tem svetu škodovala bo blokada, reveža bo prizadela, ki sedaj že itak strada...

Komur letos ne bo dano kje na fronti še umreti, moral bo doma finančno brez pardona skrvaveti.

Špekulantov črna truma bo povsod gospodovala, izven taborišč, ugledna, vsem ljudem se v brk smejala.

Za uradništvo pa nova pravljica se bo rodila, ki začela bo: »Nekoč je še povišica kje bila!«

Maksimalne cene bodo vedno bolj še maksimalne, minimalne plače bodo vedno bolj še minimalne...

Táko bo gotovo leto novo, jaz na to prisežem, pa lahko, da bo še slabše — toliko se ne obvežem!

Tak vsebina tega leta stara bo in prav nič nova, kar bo novega v tem letu, bo le — letnica njegova...

PO POGREBU

Žena: »Ah, kako krasen je bil ta pogreb! Pevci so tako genljivo peli. Kar jutri pristopiš k pevskemu društvu, da boš pel pri svojem pogrebu.«

Politični zapeljivec

Angel miru: Oprostite, kaj pa mislite? Saj vendar nisem separatist.

Poslednji nasvet

**A propos! Ali ste že čitali knjigo:
Na dnu?**

ZAPOMNIL SI JE

Jurček je nadobuden dijak prvega razreda ljudske šole, ki ga uspešno ponavlja že drugo leto.

Stric Janez je prišel na obisk in ga izpraševal računstva.

»No, Jurček, koliko je sedem in osem?«

»Ne vem.«

»No, koliko pa je šest in pet?«

»Ne vem.«

»Koliko pa je dve in tri?«

»Dve in tri je štiri.«

»Kako pa to veš?«

»Veš, to je edino, kar sem si zapomnil!«

IZ ŠOLE

Profesor? »Koren, povejte nam, kaj je bajka?«

Dijak: »Bajka je pripovedka, ki ni resnična.«

Profesor: »Pazite torej! Nocoj se mi je sanjalo, da sem stal na strehi in sem z vilami prebodel mesec. Kaj je to?«

Dijak: »Prosim, to je neumnost!«

LEPA TOLAŽBA

Mlada vdova je obupno jokala ob grobu svojega moža. Nenadoma pa se umiri in reče: »Eno tolažbo pa vkljub vsemu imam: Sedaj vsaj vem, kje si ponoči.«

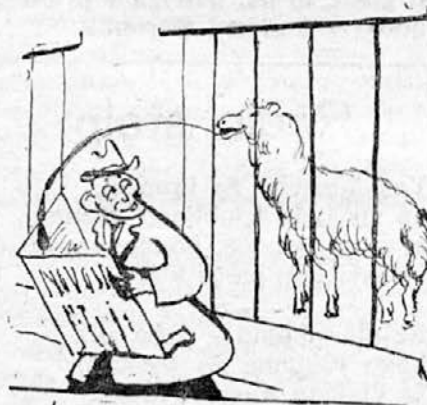
VERA V PRESELJEVANJE DUŠ

»Sedaj pa res verjamem v preseljevanje duš in celo mislim, da sem bil nekoč ose!.«

Drugi: »Po čem to sklepaš?«

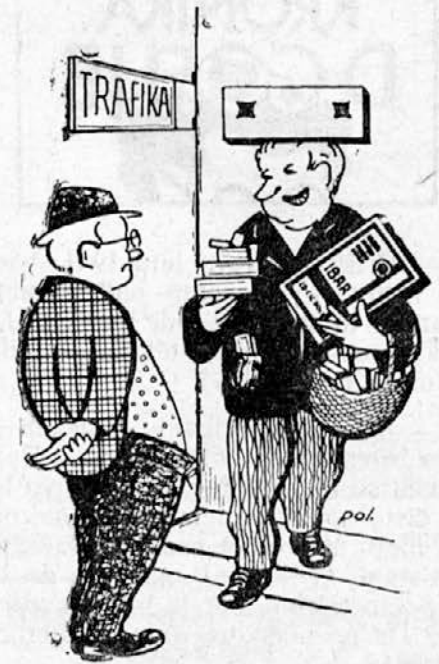
Prvi: »Po tem, ker sem ti posodil tisočak.«

V zoološkem vrtu

»Oprostite, kaj znate tudi vi brati?«

V naših dneh!

A: »Kaj boste odprli trafiko?«

B: »Ne, le bojim se, da ne bi ostalih zaprl.«

DRUŽINSKA SLIČNOST

Pri Korenovih so kupili punčko in vse ožje in širše sorodstvo se je zbralo pred vozičkom, v katerem leži mala.

Teta Otilija: »Kako ljubka je! Mamine oči ima.«

Teta Evfemija: »In očkov nos!«

Teta Pelagija: »In stričkovo brado!«

Mali Janezek kritično gleda novega še škrbastega zemljana in zamrmra: »In dedkove zobe!«

Kako sem ozdravil svojo ženo

V kratkem bo pol leta odkar sem srečen zakonski mož. Medene tedne in tri domače prepire imam hvala Bogu za seboj.

Prvič: Kljub najpodrobnejšim pojasnilom svoje žene, se nisem mogel povzpeti tako daleč, da bi pohvalil njen novi klobuk. Posledica: presoljena juha in prežgano telečje stegno. Popoldne štiri ure šola. Moja žena me je proglasila za neokusnega barbara. Proti večeru sprava. Stroški: Dva sedeža v operni loži. »Trubadur«. Moja žena seveda v novem klobuku. Jaz ves poln bčudovanja.

Drugič: Častitljivega angorskega mačka, ki ga je Pavla prinesla v zakon namesto tašče, sem razžalil s sicer res ne preveč laskavim priimkom »mrha«. Vzroki: Neozdravljiva kleptomanija in na vsem pohištvi sledovi kroničnega izpadanja dlake. Pri tej priliki sem napredoval od neokusnega do brezsrčnega barbara. Ves dan skoro stabilna šoba. Drugi dan obojestranski spravnii poizkusi. Zvečer obisk tasta. Ganljiva komedija dveh zaljubljenih zakoncev. Na zunaj sva bila oba solidarna. No-

tranja vojna pa je trajala še tretji dan. Premirje; na to mirovni sklep. Stroški: nova obleka. Maček ima pogodbeno svoj prostor v desnem kotu divana...

Imam dobrega starega prijatelja, ki je lekarnar. Že dolgo ga zanemarjam. Treba bo, da ga v kratkem zopet obiščem...

Tretjič: Dražestni gospej Tinici Lavričevi sem dvoril na žive in mrtve! In to mož, ki je komaj šest mesecev poročen! Tak barbar!

Ampak le poslušajte, predno sodite. Gospa Tinica je bila namreč najboljša prijateljica moje žene. To samo na sebi še ne bi bilo tako hudo, če ne bi moja Pavla prisegala na svojo prijateljico kakor na evangelij in če ne bi bil jaz videl, kako se vedno bolj bliža dan, ko bo gospa Tinica poveljevala vsej moji hiši. Saj je prišlo že tako daleč, da je vsako moje svobodno mnenje, ki sem si ga kdaj dovolil izraziti, lepa gospa Tinica kot zadnja inštanca dobila v presojo.

To mi je navsezadnje začelo presedati.

Biti kar dvem babnicam pokoren, gotovo ni zavidanja vredna stvar. Začel sem misliti na osveto.

To ni bilo lahko, ker že od svoje mladosti ne trpim na hipnih domislekih. Stvar mi je vsled tega delala mnogo težav. Vendar pa bi se raje dal ločiti, kakor da li moral še dalje prenašati teror dveh žensk!

Nazadnje mi je prišla rešilna misel, ki je bila vredna zlata. Takoj naslednji dan sem jo pričel izvajati.

Bil sem do gospe Tinice nadvse ljubezniv in ji neprestano dvoril. To ni bilo tako težko, kot sem si spočetka predstavljal: zakaj gospa Tinica je res očarujoča ženska.

Najprej nekam osupla obraza moje žene in njene prijateljice. — Žena je mislila, da je vse skupaj več ali manj ponesrečena šala; prijateljica pa, da je ironija. Jaz pa sem bil vse preveč vztrajen častilec, da ne bi bil sčasoma napravil na koketno gospo Tinico precej ugodnega vtisa.

Cele tri tedne sem nadaljeval s svojim prizadevanjem. Temu je sledila mogočna domača praska. Moja žena se je topila v solzah. Bridki očitki. Kako se je v meni zmotila! Celo maček je dobil brco! Gospa Tinica je bila degradirana na »ničvredno hinavko«, meni pa je žena odrekla sploh vsak okus.

Ljubljana po Novem letu

Dopisnik Cene

U letašnem let bom u te rubrik kokr duslej, Iblančane infurmiru u vsh takh zadevah kse drgač na bereja u cajngah. U Lblan se grozn ulik dugaja, pa u tem nč na zvema. Za kva se pa neb prns take lepe zadeuce brale? Tak brajne je grozn poučn in ubenem še kratkučasn — ja veste pa bi biu še bl, če nab blo škari na svet. Te frdamane škarje zmeri na tistm konc strižeja kih najmn nucama...

Alstns kokr sma rekl, u našh cajngah boste dubl usaka sebota ena enekcija za pregajnajne mračnh misl, kse u teh resnh cajth tku rade lutevaja ns useh — pusebn pa še prut konc mesca...

Namesto posekanih kostanjev v Zvezdi smo dobili par dni pred Božičem smrekov gozdčiek, ki so ga Ljubljančani kar hitro »posekali«. Tudi smrečice so se podražile, vsled tega so šle v denar večinoma manjše. Za večjo gospodo so imeli letos manjšo izbiro kar je tudi prav. Zakaj ne bi imeli poleg enotnega kruha in mila, še enotnih smrečic?

Za božične praznike so bili naši avtomobilisti, na veliko veselje pešadijskih legij navadnih zemljanov, ukanjeni. Na Štefanovo zvečer je namreč izšla uredbica, da se za praznike lahko vozijo, ker se smatra Božič za delavne dni... Hudomušneži trde, da bi morala biti ta dan na vsakem radijskem aparatu, ki ga imajo avtomobilisti, tablica z napisom: Ne preklinjaj in govori spodobno...

IZ VEROUKA

Katehet: »Tinček, kaj je mislil Jezus s tem, ko je rekel Petru, da odslej ne bo več lovil rib, ampak ljudi?«

Tinček: »Mislil je, da bo šel Peter k žandarmeriji.«

Zimska pomoč ljubljanskega Dostojevskega je vzbudila po vsej državi veliko zanimanje. Priromali so ljudje iz vseh krajev in z veliko težavo našli človeka, ki je oglaševal v »Politiki«, da proda kompletno izdajo Dostojevskega mesto za 1354 dinarjev za 45 dinarjev. Trik je bil razkrit in že smo imeli pred seboj literata z juga, ki se je hotel okoristiti znašim dobrim imenom. Mož bo najbrže dobil zasluženno zimsko pomoč...

Za praznike smo imeli v Ljubljani čudno »ohcet«, pri kateri je asistiral zbor policijske konjenice. Namesto

lepih limuzin so bile sani, na katerih so sedeli od mraza otrdeli gostje. To je menda prva poroka v znamenju bencinskih kart...

PROFESORSKA

Gospod profesor je raztresen, kakor pač morajo biti vsi profesorji. In ne razume se na nič drugega kot na svoje knjige.

Nekoč sreča na deželi kmeta, ki žene kravo.

»Koliko pa je stara ta krava?« vpraša.

»Dve leti!« odvrne kmet.

»Aha! In po čem se to pozna?«

»Po rogovih!«

BOLEZENSKI DOPUST.

Učitelj: »O, gospod nadzornik! Kaj pa vi pri nas?«

Nadzornik: »Dopust imam, zaradi bolezni.«

Učitelj: »Kako dolgo pa imate dopust?«

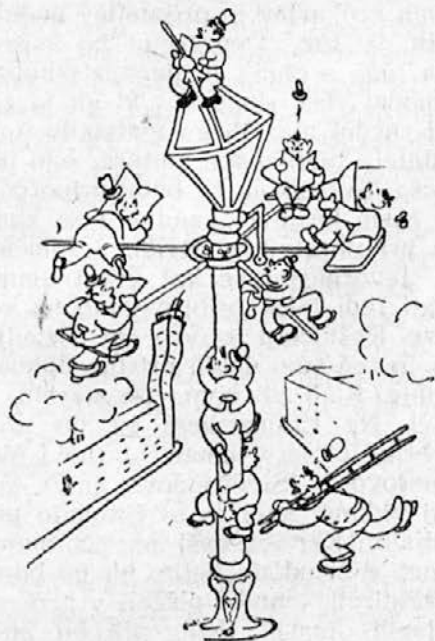
Nadzornik: »Toliko časa, da bom zdrav. Ko bom pa zdrav, pa pojdem zaradi bolezni v pokoj.«

Po zgledu neke beograjske gimnazije, bi kazalo tudi pri nas upeljati na srednjih šolah obvezne sprehode ob odmorih na šolskih dvoriščih brez zimskih sukenj. Na ta način bi se naša mladina okrepila — bolnišnico bi pa zaprli vsled pomanjkanja prostora...

Med kemiki ljubljanske univerze so ugotovili v božičnih počitnicah zagonetne primere neke čudne bolezni, ki so jo krstili »ventilacitis«. Kakor hitro pride študent na svež zrak, dobi vrtoglavico in neznosno žejo. Po dolgem tuhtanju so vendar ugotovili, da izvira ta bolezen iz prevelike razlike med dobrim in slabim zrakom v kemičnem laboratoriju... Najcenejši pripomoček temu je, da se še zunaj zrak okuži do iste stopnje, kar bi bilo mnogo ceneje kot oprema novega kemičnega instituta.

Kanonir na dopustu.

Iznajdljivi Ljubljančani po podražitvi električnega toka.

NAPAČNO JE RAZUMELA

— Očka, prinesla sem ti komarja.
— Zakaj pa?
— Mamica je dejala, da znaš ti narediti iz komarja slona.

NE MORE GA POROČITI

On: »Vem, da me ljubite.«
Ona: »Potem vas pa ne morem poročiti.«
On: »Zakaj ne?«
Ona: »Ker sem prisegla, da nikdar ne poročim moža, ki ve več kot jaz.«

Profesor: »Kje imamo dokaze za Pitagorov izrek?«

Učenec: »V knjigi.«

Od tistega časa se Pavla redno zataji, če hoče priti gospa Tinica na obisk. Če sem slučajno doma, me vsakokrat zapre, kakor hitro zazvoni zvonec pri vratih, da ne bi šel nazadnje odpirat in bi se na ta način zopet sešel z njeno smrtno sovražnico.

Uspeli: Popolna zmaga in dosega zaželjenega cilja. Stroškov ni bilo.

Trenotno študiram obširno moralno pridigo, ki jo bom povedal svoji ženi — če me bo le hotela poslušati...

IZ ŠOLE

V šoli so se učili o družini. Učitelj izprašuje.

»Janezek, povej mi, kdo je vdovec!«

Janezek: »Vdovin mož.«

NJEGOVA SREČA

»Poglej, ta gospa govori nemško, francosko, italijansko in romunsko.«

»Ubog! mož!«

»Ni tako hudo: On razume samo madžarsko.«

Celjski obrazi

*Ko poljubile so te rojenice,
Visoka pesem sladko je donela.
Za vselej tvojo dušo je zajeta,
Nebo odprlo se ti je in — vice.*

*Se v svet je obrnilo tvoje lice,
Poslušala te stota je dežela,
V jezikih vseh se slava ti je pela,
Ni in ne bo ti dano odpočit' se.*

*In kadar strun v zanosu se dotakneš,
Drhtè nam duše, dvigajo se k nebi.
Ob zvokih vijoline se zamakneš,*

*Jo kot otroka nežno viješ k sebi. —
A vendar: Vijolina vijolin
Je in ostane šunka! Kaj, Sancin?
Mikula Letič.*

Mikula Letič:

Nujen predlog Celjski občini

Če se približaš danes Vodnikovu ulici, se ti zdi, da si v Londonu: Vsa je razorana in razmetana, promet je nemogoč. Naša občina je pravočasno, že spomladi, razpisala tlakovanje te ulice, le pri začetku dela se je vštela. Zima jo je prehitela.

Da se nam z obilnim letošnjim snegom ne bo zgodilo prav tako, predlagam, da se takoj razpiše natečaj za kidanje in odvažanje snega. Obenem pa naj se takoj določi, da se ima delo pričeti najkasneje 1. julija 1941. Tako bo tej potrební akciji zagotovljen uspeh.

Pripominjam, da je ta predlog brezplačen. Česa vsega človek ne stori za svojo domačo občino!

OTROŠKA LOGIKA

— Mama, pa bi bilo vendar veliko bolje, če bi tebe boleli zobje namesto papana.

— Zakaj pa?

— Zato, ker ti lahko zobe iz ust vzameš.

Konkurenca

»Jutro« št. 303 z dne 28. decembra 1940 je objavilo poročilo o razstavi akad. slikarja Sirka. V tem poročilu je med drugim sledeči odstavek:

»Tonski kolorit naj izraža vsakokratno krajinsko razpoloženje, izločuje pa po možnosti lokalno neslikarsko primes, ki jo utegne vriniti realistična snovna podlaga. Slike so izgrajene le na osvitljenem barvnem pojavu, ki pa vendarle ne pogrša na drugi strani tudi notranjih duhovnih žarišč. Zato tudi Sirkov plenerizem ni zgolj realistične narave, temveč modernemu občutju prilagojeno krajinarstvo, v katerem razpolaga z različno kombiniranimi svetlobnimi razmerji.«

Tako »Jutro«. Mi vprašamo svoje-ga ljubljanskega tovariša: Kdaj smo mi objavili kak političen uvodnik? Ali ni bolj umestno, da se vsak list drži svoje smeri in svojega značaja?

Iz Ormoža

Mikula Letič:

ŠE ENA IZ ORMOŽA

Zdi se, da je Ormož torišče veselih vinskih dogodivščin. Prijatelj, ki noče biti imenovan, mi je povedal sledečo:

Leta 1918 je bil puščen na svobodo dr. V. (ne ugibajte, prosim, začetnica ni prava!). Bil je več let zaprt kot politično nezanesljiva oseba. Prišel je v Ormož, od veselja se je napil. Kdo bi mu to zameril?

Napil pa se je prav pošteno. Na poti domov je obležal v jarku ob cesti, z obrazom nad železnim kanal-skim rešetom. Ko se je zjutraj zbudil in ugledal rešeto, je zabrundal:

»Strela, kaj sem že spet v are-stu?«

Izpod Karavank

SVETI TRIJE KRALJI

bodo po vsej priliki letos bolj oblegani kakor druga leta. Predvsem bodo morali sprejeti kovinarsko deputacijo, ki jim bo izrekla zahvalo za naklojenost pri pogajanjih. K vsakemu kralju bo šel po en zastopnik strokovne organizacije in mu izročil venec z napisom:

»Če skupaj držimo,
pa le kaj dobimo!«

Zadovoljni, z draginjskimi dokladami obdarovani kovinarski otroci se bodo pa morali brž umakniti deputaciji vseh večjih krajev Gorenjske, ki bo sestojala z večine iz diplomi-

ranih krokarjev in prijateljev nedeljskih izletov. Deputacija bo zaprosila, naj svetniki pomagajo izkopati ponočni vlak »lumpar«, ki ga je zasul snežni plaz in ga marsikdo, tudi ljubitelji ljubljanske kulture, zelo pogrša. Svetnikom se bodo priporočili še razni krajevni kandidati za zmago pri obratnih volitvah. Jeseničani in Javorničani se kot večni demokrati tudi letos pripravljamo na volitve. Rešujemo pa vso aprovizacijo. Za to reč smo dobili pristne domače svinje. Klali jih bomo po starem; z noži. Na Francoskem so jih pred dobrim letom z minami — med Maginotovo in Siegfriedovo linijo. Sedaj vidimo, kam je to Francijo pripeljalo. Ker so naši prašiči namenjeni v želodčno linijo, jih ne bomo rekrutirali, temveč plačali v neponarejenih dinarjih. Kdor jih bo imel, namreč dinarje. Pri ureditvi aprovizacije smo toliko napredovali, da so pri urejanju zastopani celo konzumenti. Zastopnike smo izbrali po geslu:

*Da bo dobra špecerija,
naj jo čuva špedicija!*

Po naši mili zemlji

DOLENJSKA

letos konkurira Gorenjski na ta način, da je pregovorila nebeške režiserje, naj odjedo bahatim Gorenjcem nekaj snega in ga pošljejo s smučarji vred na njene zložne gričke. Rečeno, storjeno! — Dolenjci pa prirejajo tudi zgodovinske predstave na prostem. Ker ni dovolj grofov, da bi z njimi igrali kmečke punte, so najeli cigane in se že pri prvih skušnjah zares spoprijeli.

V LITIJI

je doletela splavarje taka smola, da so lastnoročno splavali po Savinji. Izjavili so, da priporočajo takšno kopel vsem politikom, ki druge tišče v vodo.

NA TRBOVELJSKEM

je odpravljena brezposelnost, ker je vse prebivalstvo zaposleno s študijem mraza. Za premogarje je ta študij obvezen. Kot neobvezen predmet je pa sedaj zelo v modi — indeks cen.

PRI BREŽICAH

so se merjasci postavili po robu lov-cem in jih napadli. S tem so dokazali, da se tudi oni razumejo na — protiofenzive.

Henrik: Kot prijatelju ti zaupam, da je moja žena kleptomonka.

Maks: Prijatelj, potolaži se, saj moja tudi vedno klepeta.

KRŠKO

Trgovec Gliha je s premetenim Jožem »glihal« za borovce, drugi so mešetarili z njim za druge reči; na posled je Joža zasrbela koža, ker je zaaral preveč tuje imovine. Odpravil se je v samotno celico, kjer premišljuje, kako bi zaaral za krške meščane in okoličane dovolj krušnih kart, kajti sam je za nekaj časa preskrbljen, drugi pa niso. Manjka jim krušne moke, kar bo pa ugodno vplivalo na njihovo zdravje. Nihče se ne bo mogel preobjesti. Krški bolniki pa celo ne. — Zato bodo delili tudi zdravje na nakaznice in jih zdravili odslej po tem najnovejšem receptu.

Iz Kranja

SLOVANSKO PREDSEDSTVO

(Op.: predsednik šah. kluba se piše Rus.)

*Rus šahistom predseduje,
naše tante podpihuje,
naj podpirajo trdnjave,
se bore za barve prave.*

UGANKA

— Kaj pomeni fuzija?
— Veselje nad občinskimi volitvami.

ZAGONETKA

— Zakaj je treba vloge spraviti bolj na toplo?
— Zato, da v nepravem času ne zamrznejo.
— Zakaj pa lahko v Kranju zamrznejo?
— Ker je mesto na dveh straneh obdano od mrzle vode.

Kako preživljam božične počitnice

Kadar so običajno okoli 22. Decembra Božične počitnice vrn izbruhnile, je bil za mene običajno velik praznik. Kajti f. n. v. m. Duhovnem obrazu sem že videl eno ogromno Božično drevo, za katerega bo treba preluknjati Strop, videl sem darila: »Človek ne jezi se« (to je posebno za mojega ljubega Ateka, da mu krati čas, ker je učitelj), ene novo dušo, (pa ne za mojo azmatično Teto, temveč za mojo žogo), enega takega konjička, ki od zadaj piska, videl sem dalje potice, kuglufe, gosi, purane in druge krilate pefice, pečene f. ponvi. Videl sem f. nadaljnjem tranzu Drsanje, Sankanje, Smučanje, kako bova z stricom hodila na zimski šport in bova pila f. toplo zakurjeni Gostilnici kuhano Vino. — Tako je bilo običajno 22. Decembra.

Za letos moram pa z Odgorčenjem konstituirati, da mi je 22. Decembra »podvalilo«, kakor pravijo bratje Srbijanci, kudar ga Kdo kaj potika. Zkratka: 22. Decembra je tega leta popolnoma odpovedal, kot kakšni S. K. mariborski Nogometni klub. —

22. December ni izpolnil onih Nad, ki so božale že ves December moja prsa. In to ni lepo od Njega, da f. nežnem otrokovem organizmu inscenira tako razočaranje, ki lahko zapusti trajne Posledice na nadaljni Trnjevi poti mojega Duha. Jaz mislim, da sem prafkar na Svitlo dani zadnji stavek jako zelo besniško povedal. (Notabene ga nisem lastnoročno izumil, temveč sem ga kar prepisal od enega drugega Osla.) —

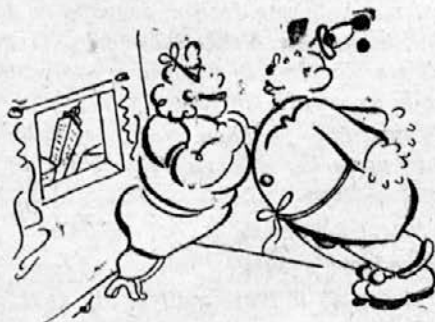
22. December pa je Njegovo razočaranje pripravil, kot sledi: Prvič so iz ogromnega Božičnega drevesa nastale letos ene jasli, ki jih je bil že obglodal Zob časa, kajti je bil Sveti Peter f. njih brez polovice Glave, eni kravici je manjkala kompletirana Glava, drugi pa dvoje nog. Mogoče, da teh jasli nisem razumel in je mišljeno bilo, da so pač f. današnjem Štilu, oziroma, da je Sveti Peter bil baš prišel iz fronte, kjer je bil pustil drugo polovico Glave. Mogoče, da je mišljeno fse skupaj tako! Darila ni bilo nobenega, edino: »Človek, ne jezi se!« To seveda nisem prejel pod Drevescem f. obliki darila, temveč sem to defaktno izvajal z pomočjo Mojega žolča. Potic ni bilo in kuglufof tudi ne, purane in gosi pa so konzumirali pri sosedih, oni so bili namreč f. mirnem času branjenci in so zdaj tisto zalogo Sladkorja, ki je niso imeli, f. denar spravili. Pač pa so nam velikodušno prepustili kosti od purana in gosi za našega Hamleta. Hamlet je namreč pri nas naš Pes. Sploh je naš Hamlet bil f. naši Družini za božič edini Človek, ki je nekaj požrl, kar je bilo nekoč fsaj f. zvezi z mesom. Saj nafsezadnjo je on vendarle samo Pes, jaz sem pa le — Človek. Ah, kolika radost in Čast!

Drsanja, sankanja in smučanja pa je bilo na pretež. To sem počenjal zavoljo tega Dejstva vrn, ker doma ni bilo prestati zavoljo temperature, ki je znašala f. naši Kuhinji minus 5 stopinj pod Ničlo. Zato sem se hodil gret f. prosto Naravo, ki je pač zmeraj Dobrotnica Človeštva. Čast ji in slava! Če nam že ni dala drf in premoga, pa je fsaj dovolila, da se f. Njenem mrazu segrejemo. Še enkrat čast ji in Slava in na mnogo let!

SEDANJA MODA

— Oni mladenič je podoben vašemu bratu.

— Skoro ste pogodili; to je namreč moja sestra!

»Jašno, ljubček, kar za 100% si mi dražji, saj se je vendar vse podražilo.

»Letos boste pa bolj malo skakali.«
»Zato bodo pa cene bolj.«

TOČEN ODGOVOR

Miha se je ženil in preden je šel z nevesto v cerkev, je vprašal mežnarja: »Ti, povej mi, zakaj si ženin in nevesta pred oltarjem pri poroki sežeta v roke?«

Mežnar, izkušen zakonski mož, mu je kratko odvrnil: »Saj si tudi boksarja sežeta v roke, preden se začneta otepavati.«

SUMLJIVA REČ

Sobarica v hotelu čisti hodnik in si pri tem ne preveč zabavnem delu krajša čas s tem, da gleda skozi ključavnice. Pri nekih vratih dolgo gleda, zmaje z glavo, pa spet pogleda, se popraska za ušesi in zamrmra: »Sakrabort, to je pa sumljiva reč! Vpišeta se kot zakonca, pa se poljubljata, da je človeka kar sram!«

PROFESORSKA

Raztresen profesor predava svojim dijakom in zraven potrka s ključmi po mizi. Čez nekaj časa pa se razjezi in zakriči: »Kdo, za vraga, pa trka venomer?«

SODOBNO.

Oni dan sem šel obiskat profesorja Bogoljuba Čenčo. Postaven mož je Bogoljub Čenča. Pameten mož, ki zna pravila o vedenju učencev še iz dobre ranjke Avstrije pa do najnovejših na pamet in vse okrožnice in vsa pedagoška navodila in še število akta.

Našel sem ga sredi velikega kupa knjig.

»Kaj pa delaš?« sem ga vprašal.

»Knjižnico urejam,« mi je odvrnil. »Pisatelj v eno omaro, pisateljice v drugo.«

ZADNJA ŽELJA

Sodnik (brivcu, ki je bil na smrt obsojen): »Imate kako željo?« — Brivec: »Da, dovolite mi, da samo enkrat obrijem gospoda državnega tožilca.«

Agencija Prleška republika

Predrogi mi toti bravci no bravke Totegal

Precik vodé je že v mörje steklo a, od te, gda sen van zodji guč drža. Dostikrot sen van hteja eno pa ovo politično no heceno z naše republike vün pošujcnoti, pa je sploh kaj vmes prišlo, ka sen van ne vtegnia ino ne moga Zäj pa so se že na vseh voglih od Bezjókovich do vücitelovih začele koline; človik si na takših »domačih praznikih« drguč veselje do živleja prdobi no si jezik bolj na mehko prišpali. Več de kolin, več mo si pogučah...

V huždih letah gor rosemo, puno skrbi momo (naša teta provijo: kak Terilja, gda je Bahuka mela), pa se nan vseglj se ne godi preslabo; če bi se nan bojše, itak ne bi bilo premogati. Gnejši bojni no politični klic vseh strank je: »V omladini je rešitev!« — Tega se tüdi v naši republiki držijo ino naša uradno zaprisežena babica flisik zäj v eno pa v drugo kočó šmuglajo frečke. Pred krotkin so tüdi Franček vjagali mlodega poštnara, pa so si, žareči v lice, zasukali mustoče: »K... — Tak vidite, ka se s punoj paroj brigamo za močno bodočnost...

Okoli božiča je v celo republiko prišla na nenapovedani obisk kuma hripa, vrag jo naj ma rad, takša hripa, ka so ji tetica Micka ne v nobenih kolendrah pora viditi. Näjpred je samo tü pa tan koga po guti poščegétala, ka ga je samo zazebló pri petah, potli pa je naenkrat začela z generalnoj bliskovitoj ofenzivoj in je z nekij hiš cele špitole naredla, ka smo niti meništanta ne meli. Šef doktor Hajs mojo vse dni dežurni »dienst«, ka sami niti ne vtegnejo zbatežati (Bog ne daj, ka bi), pa lüdi pomožni doktor Todažek so že zodjli aspirin ponücali. Nekij so se tote hripe tak prestrašili, ka smo jih v dveh dnevih mogli zanesti na Čepovkine preloge no smo jim mogli náskoro sedmine slüžití. Bog jim daj večni mir, nön drugin pa več korajže no sagurnosti, ka mo hripo enkrat za večno dol fundali.

Letina je letos bila dosta slabša kak smo se je tróštali no jo hteli meti. Kcoj pa še je zäj Zimič tak pritisna, ka so Arnovemi dedeki no nogáh miši nohte pohubale. Vee takšne mantrnije pa še bomo že prenesli živi (če nas nede pred hripa zaklala) no varni, saj je naša republika v ostri pripravljenosti nevtralnosti ino so se zodje dni tüdi Lükari malo vmirili (da smo jim poslali 100 vagonov pšenice za 80 vagonov enotnega lüka).

Kako so naši lüdje grotali šparavni no škrtljavi, sen glih pred pol vüre meja priliko viditi v štaciuni. Leskova deca so mi zodjokrot tinto razleli pa pera sporazgübili, pa sen moga iti v štaciun po drugo, ka sen lahko vöm tote vrste naškripa. Bilo ie v štaciuni eno bable pa je htelo na pismo pajbori napopati samo za dve kroni (pardon: 50 par) marko, da je pre ne teko napisala ka bi se spločalo marko po predpisi kúpiti.

Pa pitate, ódkod ma štaciunor sive lase...

V celi reubliki je nekáj babjakov, ki jin je zodje dni mehko pr srci. Ovokrot so v cajtnгах šteli, ka de en »karuzni« den v tjedni priša v promet. Pa so van toti karuzni den malo naopak razmeli...

Zäj pa še eno iz tehničnega sveta! Naš mojster Skaza-Špešič so skoštrunirali puško novega modela. V Slov. Gospodori so šteli od vojske, pa jin je dobra ideja prismüknila v klebačo. Tovarna telečjih ino vinskih produktov Bonek et Co. je dola pod lipoj oznaniti no prešteti, ka de zavolo prepovedanega izvoza mogla vekšo »delavstvo« odpüstiti (keri mesor ga vzeme v pomoč, se naj obrne na antres, ki de ga doba v generalni pisarni), drugemi delavci pa polovico vür odpovedati. Poleg vsega tega se razni, ka od novega leta dale nede inozemcom (ne Haložanin, ne Lükaron) več zamajovala masti ino zobelca za špeh...

Že pred sen vas spöta na Arnovega dedeka; pa še van näj to pošrajan: Pred leti

POVSEM OTROČJA

»Tvoja žena je zares dražestna. Nekaj ljubkega, otroškega je v njej!«

»Imaš prav: Čisto otročja je. Ko pridem domov, me vsak dan vpraša: 'Si mi kaj prinesel?'«

PONUDBA DOKAZA

Sodnik: »Vi se torej hočete ločiti od svoje žene samo zato, ker ne zna kuhati? To ni zadovoljiv razlog!«

Mož: »Gospod sodnik, ali Vas smem povabiti na kosilo?«

Z LICEJA

Ura prirodropisa. Profesorica predava o kačah. Nadobudna Mira v predzadnji klopi čita pod klojpo ljubavno pismo. Nenadoma zasliši svoje ime in vprašanje: »Zakaj se moraš bati kače?«

Mira (še vsa v pismu): »Da me ne zapelje kakor Evo v raj.«

Mikula Letič;

Ljubezen nad vse

Notar B. mi je povedal sledečo zgodbo: Janez Kopriva in Mica Regrat iz Gorenje Vasi sta podpisala ženitno pogodbo in nato obhajala poroko. Veliko pirovanje. O polnoči sta šla ženin in nevesta v svojo sobo. Gostje so seveda pill naprej.

Sramežljivo je Mica zlezla v posteljo. Janez pa je kar oblečen legel na peč in se obrnil v steno.

»Janez, kaj pa delaš, kaj misliš?«

Brundanje s peči.

»Janez, ali ti tvoja mati ni nič povedala pred poroko?«

Brundanje. — Mica je vdano vzdihnila, ugasnila luč in zaspala. —

Naslednji večer tsti prizor. Tretji dan je šla Mica k materi in se potožila. Mati je

so hodili v Ormož v apoteko, da jin je Uršo treslika potrla. Apotekar je meja v kobači zaprto veverco; pa ga radovedni Arnov dedek pitajo: »Gospod vapotekar, naj mi ne zamerijo, ka pa te ali tó mojo? — »Vidite, to mladi apotekar, ki še se uči.« —

Krez leto dni so Arnov dedek drgüč prišli v apoteko. Te pa je poleg storega že tüdi nekšni mlodi gospöd prahé no arcnije odóva. Arnov dedek so si zmislili na kobačo pa so si zgučali: »Vište le, mlodi gospod vapotekar, pa so te le ali dobro od loni popravili, kaj so jih s kobače spustili.« —

Teko za gnes, v soboto pa den van poveda, kaj sva si na storega leta den z Mlinarovim Frančekom navdušeno pogučala...

Pa zdravi te ali ostante do téčas!

Zbadé Polikarp.

Na sodnji

Sodnik: »Obsojeni ste na vislice. Bodi vam to odslej v svarilo.«

ŠOLSKA CVETKA

Učitelj: »Janezek, povej mi, kar veš o sovi!«

Janezek: »Sova je ptica, ki se samo sredi noči prikaže na beli dan.«

ŽENSKA LOGIKA

»Moški so res čudni! Pred ženitvijo neprestano želijo naša usta, v zakonu pa se jih bojijo.«

PO DOMAČE

Ta zgodba je še iz dobe dobrih starih časov svetovne vojne 1914—1918.

V Karpatih sedi kranjski Janez na drogu na latrini. Neobrit je, iz pipe v ustih se mu vali smrdljiv dim »bukovega tobaka«. Tudi inšpicirajočega generala zaneze usoda na latrino. Čez nekaj časa vzame Janez svojo pipo iz ust ter reče generalu: »Gospod general, ker tako lepo skupaj sediva, kako pa bi bilo kaj s kakim dopustom?«

takoj odrčala k Janezu in ga pozvala na odgovor. Janez pa je mirno vprašal:

»Ali imate notarsko pogodbo?«

»Ne!«

»Potem pojmo k notarju!«

In šli so. Notar je čital:

»Nevesta pa prinese v zakon poleg običajne bale še junico in en težki voz, a njena mati izplača ženinu kot doto 10.000 dinarjev, kateri znesek se zemljiško knjižno zavaruje na posestvu.«

Janez je vprašal:

»Ali ste plačali 10 jurjev, mati?«

»Moj bog, saj ti ne utečem, bom že plačala.«

Tedaj se je Janez mogočno vzravnal in pri vsaki besedi vdaril s členki pesti po mizi:

»Dokler nimam 10 jurjev, se pri meni ne odpre niti en knof!«

Napačno usmiljenje

Našla sta ga nekje na Krekovem trgu, kar naj si vsakdo dobro zapomni, ker je ta okolnost ključ cele zgodbe.

V kakšnem stanju sta ga našla, je marsikdo že sam uganil. Sedel je na kamnu, v najgloblejšem razmišljanju, zamaknjeno zrl pred se — in spal.

Najdenec na kamnu je po svoji zunanosti pripadal k onim boljšim ljudem, o katerih pravimo v takem slučaju: »Gospodje so bili veseli.« To sta bila sicer onadva tudi, toda najdenec je moral biti že kar preveč vesel in zato se je sedaj pokoril na kamnu. Jasno, da je onadva to ganilo, saj sta imela usmiljenje do sotrpinov. In tako je stopilo pred njiju vprašanje, kako naj ta zlahetni pivec najde sam domov. Uspeh njihovega razmišljanja ju je nazadnje privedel tako daleč, da sta nesrečno žrtev barbarske kulture vzela v sredino, položila njegove roke okrog svojih vratov in se napravila s težkim tovorom na pot.

Eden od obeh usmiljenih samaritanov je nenadoma obstal in ugotovil, da je njihova človekoljubna namera neizvedljiva.

»Kako to?« je odvrnil prijatelj empatično razsrjen.

»Jasno! Saj niti ne veva, kje stanuje, kako naj ga potem spraviva domov?«

Ta ugovor je seveda držal. Naslonila sta breme na najbližji svetilnični drog in ga zaskrbnjeno ogledovala.

»Sam nama ne bo povedal.«

»Mogoče ima kako vizitko pri sebi?«

Te misli ni bilo mogoče zavriniti in tako sta mu začela preiskovati žepe. Dobro, da ju pri tem poslu ni zalotil stražnik. Posledice bi bile nepregledne.

Prozaičkov instinkt je bil pravilen. Na vizitki je stalo: Aleksander Potočnik,

Ljubljana, Mirje 123.

Od Krekovega trga do Mirja torej! Preromati je bilo treba pol mesta s težkim tovorom,

tako naj vsak sam presodi veličino njune požrtvovalnosti.

Možakarja sta na pol nesla, na pol vlekla gospoda poslanca. Sčasoma pa ju je začelo zebsti v roke zemeljske krogle.

Po neštetihih prislonilnih postajah sta končno dospela na Mirje. Nista pa iskala na vizitki označene številke, ampak ga posadila kar na prvi hišni prag, ki sta ga dosegla. Njune moči so bile že tudi temeljito izčrpane.

»Kako je lep!« je rekel eden, ko je gospod sedel tamkaj na pragu.

»Ali bi ga pustila tako sedeti?« je menil njegov tovariš.

Nač tem vprašanjem pa je prvi vzrojil, dasi je v svoji notranjosti mislil isto.

»Ne uvidim,« se je razburjal, »zakaj bi se morala ravno midva sama mučiti do smrti. Naj drugi tudi kaj storé zanj. In da bodo vedeli, kam spada — tako!« Vzel je gospodu zopet vizitko iz žepa in

mu jo zataknil za klobuk, da je bil podoben naborniku.

Gospoda sta se hotela počasi odstraniti. Nista pa bila še daleč, ko sta se že tudi ustavila in se spogledala z vso plašnostjo slabe vesti.

Ne da bi spregovorila besedo, sta se obrnila in tovor zopet naprtila.

Po velikih mukah sta dospela na cilj. — Hišnik je moral odpreti in jima pomagati zanesti težko breme v prvo nadstropje. Pozvonil je in čez nekaj minut se je pojavila na pragu gospodinja v globokem negližju in takoj prestrašeno odskočila.

»Tukaj imate vašega najemnika!«

Tla so zabobnela in štirikratno se križajoč odmev je letel po stenah do podstrešja in od tam zopet nazaj v vežo.

»Za božjo voljo, kaj je novi tudi tak?!«

je obupno vzkliknila gospodinja.

Potem šele mu je pogledala v obraz.

»Saj to je pa stari,« je vpila, »ta se je danes preselil na Krekov trg!«

Od tistega časa se oba prijatelja ogibata Krekovega trga...

Pri Korenovih je zazvonil zvonec. Koren gre v copatah odpirat in zagleda soseda. »Pozdravljen, sosed! Kaj pa je tebe prignalo k meni?«

»Prišel sem te vprašati, če imaš doma Bon-ton'«.

»Zakaj ga pa potrebuješ?«

»Veš, k nam pride danes svakinja in mi imamo samo eno posteljo. Sedaj pa ne vem, ali moram spati na njeni levi ali desni strani.«

Zdaj bo treba z gasilci prazniti plesne dverane

BELA OPOJNOST

ZENSKA ZVIJAČA

Mlad zakonski mož se nikakor ni mogel odvaditi svojih samskih navad in je sedel večer za večerom s svojimi prijatelji do polnoči v gostilni, ženka pa je samevala doma. Vse njene prošnje niso nič zalegle.

Pa se pametna glavica nekaj domisli. Ko je nekoč prišel mož nekoliko preje domov in trkal na vrata, da bi mu odprla, je

vprašala ženka s čim ljubeznivejšim glasom: »Ali si ti, moj Edvard?«

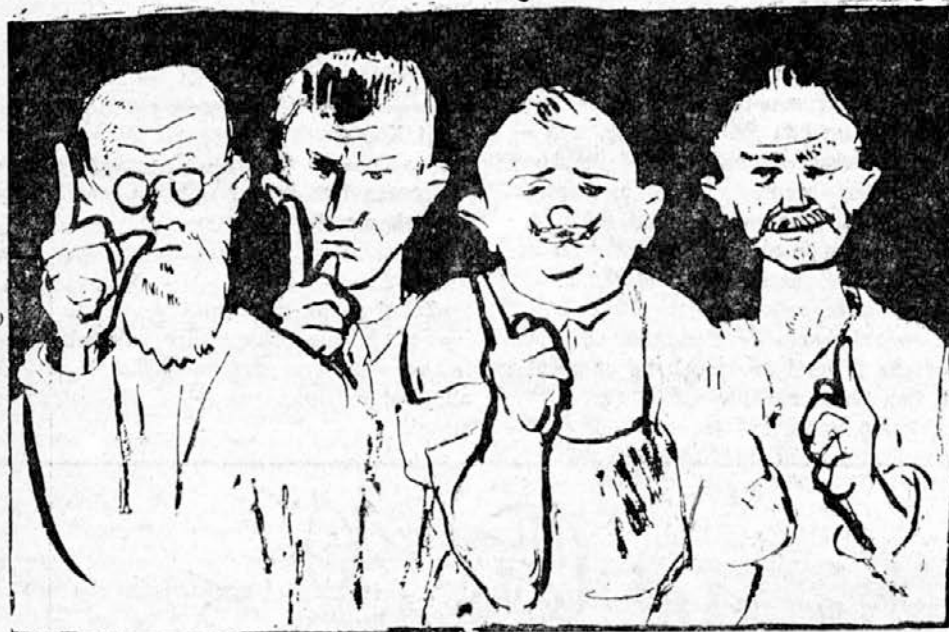
Mladi zakonski mož, ki mu pa je bilo Janez ime, je jezno zakričal: »Ne!!« in — od tedaj ostal vsak večer doma.

Glejte si ga no, zunaj je pa kar toplo

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

I.

Štiri, glejte, tu očete,
vse za strogo vzgojo vnete.
Njih kazalec v zrak štrli,
paglavce miri, kroti.

II.

Prvi je profesor Hladnik,
drugi Jurij Škulj, uradnik,
tretji Franc Mežon, mesar,
zadnji Peter Pirc, čevljar.

III.

Kdor je oče, zmore sina,
to zahteva domovina.
Tu predstavljam mladi svet
v dobi srečnonorih let.

IV.

Milan, Slavko, Jože, Pavel,
vsakdo je po svoje kavelj;
v tem edini so pa vsi:
šola nič jim ne diši.

MOJI IN TVOJI

Vdovec se je poročil z vdovo.

Oba sta privedla otroke v zakon.

V nekaj letih sta imela povrh še kopo svojih otrok.

In zgodilo se je, da je pridrvela žena vsa objokana:

»Tone, to je grozno... tvoji otroci in moji otroci pretepejo najine otroke.«

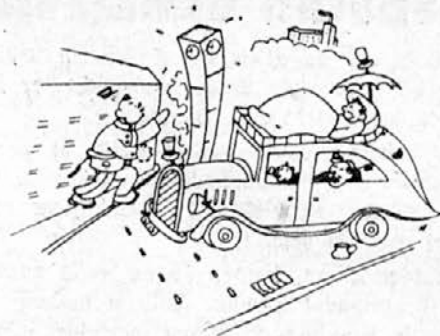
MED PRIJATELJI

»Kdo bi si mislil, da je Janez Krajnc pesnik? Pomisli, zdaj je izdal kar zbirko pesmi in nihče niti slutil ni, kaj se skriva v njem.«

»Meni pa je bil že kar od začetka sunljiv.«

»Zakaj?«

»Nikoli nima denarja.«

Kako si je pomagal dosledni avtomobilist ob 10. uri zvečer.

Bistrim glavam

Kdor je v zadnji številki obračal našo »skrivnico«, temu lahko mirno zaupamo, da ni »bistre glave«.

V NAGLICI

Na kongresu abstinentov je predsednik končal svoj govor z besedami: »Kadarkoli vidim mladino prihajati iz gostilne, bi ji najrajši zaklical: Mladina, ti nisi na pravem potu, vrni se, dokler je še čas!«

NASLOVI

Prva milostljiva: »Da, da, odkar je moj mož prestavljen v Beograd na ministrstvo, je pravi melanholik.«

Druga milostljiva: »Ali je to več kakor poslanec?«

NA LOVU

1. lovec: »Halo, Emil!«

2. lovec: »Kaj je, Hanzek?«

1. lovec: »Si še živ in zdrav?«

2. lovec: »Sem.«

1. lovec: »Hvala Bogu, potem sem res zadel zajca!«

DRUGI

Lovci so šli na lov. Po dolgem streljanju zadene eden od njih zajca. Ves vesel vzklikne: »Oho, to je že drugi!«

»Kako to drugi?« se čudijo njegovi prijatelji.

»Drugi od leta 1910.«

Ona: Zdi se mi, da so ti hlače nekoliko preširoke.

On: Kaj ne bi bile preširoke, ko jih pa skoraj vedno ti nosiš.